

Staal

Groningen, de nacht van zaterdag op zondag. Plaats van handeling: café Koekoek in de Peperstraat. Ik praat aan de benedenbar met ene Rico B., een vriendelijke bullebak met de slepende tongval van de streek. We hebben het over zanger Ede Staal, de weemoedige. Ede Ulfert Staal, de introverte vertaler van het Noord-Groningse levensgevoel. Hij werd in 1941 geboren en stierf in 1986. Tussen die twee jaartallen in maakte hij een paar ontroerende albums met soms erg grappige teksten. Zijn postume tragiek is dat hij het leven liet in Delfzijl, de illusievolle havenstad aan de Eems (waar schrijver dezes liever niet dood gevonden zou willen worden).

Rico B. vraagt wat ik vind van het monument dat de gemeente Delfzijl dit jaar zal plaatsen ter herinnering aan de zanger. Het wordt acht meter hoog. Acht. Meter. De zanger die vooral klein wilde blijven, teruggetrokken leefde op "t hogelaand" en wars was van alle schijnvertoning, krijgt een acht meter hoge stalen zuil op de zeedijk. Daar vind ik niet

Tommy Wieringa

zoveel van, 't is meer dat er een lacherig soort koppijn van krijg.

De gemeente Delfzijl zette er een bericht over op internet: 'Deze zuil, uit te voeren in roestvast staal, symboliseert de persoon en het werk van Ede Staal. In de top bevindt zich een glazen bol. De symboliek hiervan is: lichtend voorbeeld dat hij voor veel Groninger artiesten was.'

Kunst, als ik het niet dacht. Daar komt al

snel symboliek bij kijken. Voor je het weet heb je een acht meter hoog zoekplaatje op de dijk.

En waarom van roestvrij staal? Logisch, vanwege 'de lichtvoetige teksten die ook in zijn muziek voorkomen.' Het staat er écht. In Delfzijl mag een losgeslagen, mogelijk gevaarlijke symbolist ongestoord zijn gang gaan.

Laatste vraag: waarom komt deze waai-paal met lichtgevende eikel op de dijk te staan? Had Staal misschien een bijzondere band met de zee? De gemeente over de plaatsing op de dijk: 'De solitaire plaats: Ede Staal was een figuur die zich afzonderde van mensen; hij woonde vaak op afgelegen boerderijen.'

De twee Hennies, aangeraakt door de muzen.

Tot zover de schandelijke kletspraat van de gemeente Delfzijl. Als ik met de stem van gene zijde spreken mag: daar gaat het gerucht dat Ede Staal zich doodschamt. In Groningen beperkt Rico B. zich tot het volgende commentaar op het monument: 'Tsjja, Ede is er zelf niet bij, dan krijg je zoiets.'